

Bluszcz

Bluszcz znany jest z tego, że oplata pnie drzew, skały, ruiny lub grobowce. Prawidłowy rozwój tej rośliny zależy od podłoża, do którego mocno się przyczepia, aby pięć się coraz wyżej. Nieprzycinane pnącza bluszczu mogą gęsto pokryć mury nawet bardzo wysokich budowli. Z czasem bluszcz zmienia kształt liści oraz wypuszcza gałązki z kwiatami, które szybko przekształcają się w granatowe jagody. Właśnie gatunkowi, który rodzi owoce, w starożytności przypisywano różne właściwości lecznicze. Według jednych liście bluszczu wpływają kojąco na korę mózgową, dlatego pleciono z nich wieńce i zakładano je sobie na głowę podczas uczt, aby zapobiec przykrym skutkom nadużywania wina. Natomiast inni uważali, że spożywanie liści i jagód wzmacnia działanie wina. Bluszcz jest wiecznie zielony, stąd stał się symbolem nieprzemijającego życia. Grecy podczas zaślubin wręczali młodej parze gałązkę bluszczu na znak wiecznej wierności i miłości. Roślina ta często była poświęcana także bogom przyrody: Ozyrysowi – w Egipcie, Dionizosowi – w Grecji i Rzymie. Wyznawcy Dionizosa nosili tatuaż liścia bluszczu. Chrześcijaństwo zachowało z symboliki bluszczu tylko to, co ma odniesienie do wiernego przywiązania i życia wiecznego. Dlatego roślina ta, gdy oplata groby chrześcijan, jest symbolem ich wiary w życie wieczne. Natomiast liście bluszczu pojawiające się w epigrafice chrześcijańskiej są jedynie elementem dekoracyjnym i nie przypisuje się im większego znaczenia.